

Overweging Allerheiligen / Allerzielen 2018 *Psalm 23 en Johannes 11.17-21*

Het verlies van iemand waar je veel van houdt is een ingrijpende gebeurtenis met – vaak – grote gevolgen voor je verdere levensweg. Gevolgen die pas zichtbaar worden wanneer het eerste verdriet en de eerste aandacht is weggezakt. Op het moment dat iedereen het leven weer verder gaat leven voel je pas echt hoe je leven veranderd is. De eenzaamheid, de pijn, het gevoel van verlatenheid lijkt heviger te worden naarmate de tijd voortgaat. Daarom is het goed om vandaag met velen samen te zijn. We laten hier met elkaar zien en horen: we zijn ze niet vergeten, onze lieve doden en we zijn jullie, die achterbleven, niet vergeten. En ook vandaag woorden van God die troosten en bemoedigen. In de Eerste lezing horen we dat God als een goede herder voor ons zorgt, ook als het ons aan van alles ontbreekt. Als ik aan mensen denk die mij / ons ontbreken. Toch probeer ik, proberen wij, als geloofsgemeenschap steeds weer biddend en hopen te zeggen dat we geloven dat God onze herder is. Een herder die op de uitkijk staat. Die er is, zoals we dat ook kunnen ervaren in het meeleven van mensen, hun bezoeken, hun troostende, bemoedigende woorden. Dat verandert onze situatie niet maar maakt het wel anders. En in de evangelielezing horen we Marta zeggen: “Ja, Heer, ik geloof vast dat U de Messias zijt, de Zoon van God die in de wereld komt.” Een troost, een hoopvol gegeven. Maar soms zo moeilijk te vatten. In wat ons overkomt, in wat onze geliefden gebeurt, herkennen we vaak God niet meer, zijn we de beschermende aanwezigheid kwijt. We willen het liefste alles achter laten, vergeten of wegstoppen. Maar het verleden kun je niet weggooien. Je kunt niet met een blanco vel opnieuw beginnen. Er zit een definitieve breuk in je leven. Wat goed dat als we ons zo voelen, er mensen zijn die ons de weg wijzen. Mensen die iets laten oplichten van God die met ons meetrekt. Soms een bekend, soms een vreemdeling die licht brengt in duisternis. De dood verwerken, je leven opnieuw oppakken, verlies een plaats geven kunnen we blijkbaar niet alleen. Daar hebben we God en elkaar voor nodig. Met God en elkaar kunnen we de rots die ons zicht op leven ontnemt scheuren en breken. Hoe? Door ons de heilige momenten te herinneren, momenten van heelheid die we beleefden met onze overledenen. Heilig is een mens als je liefhebt, opkomt voor behoud van de schepping, protesteert tegen onrecht. Op duizenden manieren kan dat licht doorbreken. Door ons die momenten van heelheid, van heiligheid te herinneren blijven de mensen die gestorven zijn bij het leven horen. Zo zal je gaande weg merken dat de lieve dode in jou onuitwisbaar meegaat, meegroeit met jou. Een schat in je hart die je altijd met je meedraagt. Zo mogen we ons verbonden voelen met onze lieve doden, omdat we samen wandelen in het land van gerechtigheid. Ook Marta worstelt met het verlies van haar broer. In de dialoog die zich ontvouwt spreekt Jezus een ‘Ik ben...’- woord uit. ‘Ik ben het brood des levens’. ‘Ik ben de goede Herder’. Steeds met een beroep op de onuitsprekelijke Naam van God: ‘Ik ben die er zal zijn’. En vandaag hier in het Evangelie: ‘Ik ben de opstanding en het leven’. Christus, hij is niet teruggekeerd, hij is door de dood heen gegaan, hij heeft het graf achter zich gelaten, hij is de opstanding en het leven. De grens tussen leven en dood is eerder en vaker in ons leven. Niet pas als de tijd voorbij is kom je dood en eeuwigheid tegen. Het leven, zegt Jezus, is wat voorkomt uit God. Als je de rechten van een ander respecteert, als je vecht voor een eerlijke wereld, dan heb je deel aan het leven. Dan sta je aan de kant van het licht. Maar als je je verrijkt ten koste van de kinderen op deze aarde, als je onbarmhartig bent. als je jezelf niet vergeeft, dan dwaal je door het land van de dood; dan ga je een weg zonder toekomst die eindigt in duisternis. Mensen die voor het leven kiezen, die bestaan in God. Zij zullen niet verloren zijn als hun tijd eindigt. Ze bestaan immers uit eeuwigheid, uit goddelijk leven. Weet mensen dat er een plek is, ooit een huis waar alles welkom is, waar alles woont. En dat God mijn herder is, ook als anderen het laten afweten. *Overal komen geluk en genade mij tegemoet, mijn leven lang. En altijd kom ik terug in het huis van de Heer, tot in lengte van dagen.* We bestaan samen in de liefde van God in een tijdloze ruimte.